

Sanyó manó kalandjai

Fogacskák

Roland

— Jó éjt, Benő! Aludj jól! – mondta Mami és az ajtóból még egy puszit küldött kislfiának.

— Még olyan korán van, Mami, és egyáltalán nem vagyok álmos. Játshatok egy kicsit? – kiáltotta Benő az anyukája után.

— De csak egy icipicit – bólintott Mami.

Benő macijával a kezében, kimászott az ágyból és levette a polcról kedvenc járgányait: a tűzoltóautót, a teherautót, a markolót és a piros traktort.

— Brüm-brüm – hozta a szállítmányát a teherautó.

Eközben Sanyó manó jóllakottan heverészett a könyvespolcon. Bizony, Benő nem volt egyedül a szobában. Sanyó, a kíváncsi manó, nemrég indult el Manófalváról, hogy vándorútja során felfedezze a világot. Délután épp Benőék háza mellett haladt el fütörészve, mikor megérezte a frissen sült pogácsa illatot.

„Ma már eleget gyalogoltam” – gondolta, és úgy döntött, hogy itt tölti az éjszakát, és ha már így alakult, megkóstolja azokat az ínsciklandozó sajtospogácsákat is. „Én vagyok a legszerencsésebb manó a világon – töprengett Sanyó elégedetten. – Teli a hasam, örül a fejem. Már csak egy jó kis alvás hiányzik.”

Mielőtt azonban behunyta volna a szemét, Benő egy hatalmasat ásított:

— Háááááám!

A lámpa fénye megcsillant a szájában sorakozó gyönyörű gyöngysoron. Ez felkeltette Sanyó kíváncsiságát, és az álmoságról megfeledkezve elhatározta, hogy közelebről is megnézi a gyöngyöcskéket.

- Rólam persze megfeledkeztél – morgolódtott valaki leghátul.
- Te ki vagy? – kérdezte kíváncsian Sanyó, és elindult a hang irányába.
- Én vagyok itt egyelőre az egyetlen felnőtt fog. Azok ott húszan csak tejfogak, és bár nagyon fontosnak gondolják magukat, a napjaik meg vannak számlálva. Hamarosan kipottyannak Benő szájából, és a helyüket felnőtt, más néven maradó fogak veszik majd át – mesélte a jobb oldali felső őrlőfog.
 - De érdekes – ámuldozott a manó.
 - Ha jobban megnézed, az alsó tej metszőfogak már mozognak is egy kicsit – magyarázta az őrlőfog.
 - De miért? – értetlenkedett Sanyó.
 - Alattuk a csontban már elkezdett növekedni a maradó metszőfog, és ahogy ez a fog halad egyre feljebb az íny irányába, úgy lesz a tejfogak gyökere egyre kisebb. Amikor pedig a gyökér teljesen eltűnik, a visszamaradt fogkorona egész egyszerűen kipottyan a szájból.
 - És ezt nem lehetne valahogy megakadályozni? – kérdezte aggódva Sanyó.
 - Dehogysis! – ellenkezett mindkét alsó tej metszőfogacska egyszerre. – Már alig várjuk, hogy megtörténjen! Végre nem kell többé dolgoznunk, és a fogtündér kicserél majd minket egy-egy szép ajándéokra.
 - A maradó fogak meg ügyesen előbújnak, és elfoglalják a tejfogak korábbi helyét – fejezte be a történetet az őrlőfog.

